ZPRAVODAJ

FARNOSTI KŘENOVÁ

u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně

Prosinec 2018 *č. 42*

ÚVODNÍ SLOVO

Milí farníci,

opět je tady Advent. Letos, podobně jako v loni, skoro nejkratší, jaký může být, ale přesto dostatečně dlouhý k tomu, abychom se připravili na vánoční svátky. Možná už mnohým z vás v hlavě vyvstává dlouhý a hustě popsaný seznam všech věcí, které je nutné udělat a přichystat, aby Vánoce u vás doma proběhly krásně a bez problémů. Věřím, že se bude uklízet, zdobit, péct, gruntovat, vařit, nakupovat, smažit, chystat… prostě dělat vše, co se obvykle před Vánocemi dělává. A určitě pak o vánočních svátcích s hřejivým pocitem (nebo punčem či svařáčkem) budete na sebe pyšní, jak jste to letos dobře zvládli.

Ale myslím si, že to všechno by bylo strašně málo, vlastně úplně nic, kdybychom si neuvědomili, proč to všechno děláme. Advent, který prožíváme, není vyhlášením sanitárního času v naší domácnosti, spíše však objevením pravého smyslu přípravy na Vánoce.

O vánočních svátcích se totiž chceme setkat u jesliček s právě narozeným Ježíškem. A na cestě do Betléma, kterou jdeme jako tři mudrcové, nás může překvapit, kolik jiných lidí, podobně jako my, spěchá k betlémské stáji. Na této adventní cestě můžeme potkat opravdu zajímavé postavy (alespoň podle Písma) — proroka Izaiáše, zástupy lidu, slepé, ochrnutého či jinak nemocné lidi, představitele náboženské obce či vlády a armády, mladou nazaretskou dívku Marii, její příbuzné – postarší Alžbětu a kněze Zachariáše, snoubence Josefa, a dokonce i nadpozemské bytosti jako třeba archanděla Gabriela. Ano, na ty všechny během svého adventního putování narazíme. A jsou to právě tyto osoby,

které nás směrují a přibližují k Betlému, kde se narodí Ježíš. Bez nich, bez setkání s nimi, nikdy nedorazíme k cíli našeho putování – k Vánocům.

Ale nejsou to jen oni. Doufám, že do Betléma putují další a další lidé dneška, kteří chtějí oslavit Vánoce podobně jako my. A také s nimi se můžeme setkávat – s lidmi na ulici, v obchodě, v nemocnici, na koncertě, v kostele, na pracovišti, v sousedství, na vánočních trzích, na společenské akci, v domově důchodců, ve škole… Pokud se dokážeme během toho všeho „předvánočního“ shonu zastavit a prohodit pár slov s těmito lidmi, pak jistě prožijeme nevšední chvíle, které nás na té naší cestě k Ježíškovi mile překvapí a naplní.

Jak říká G. K. Chesterton: »Teprve když pochopíme život jako dar, svět jako zázrak, ráno jako počátek dobrodružné cesty, druhého člověka jako radostné setkání a příležitost, stávají se obyčejné věci neobyčejnými.«

Přeji nám všem adventní putování plné radostných a neobyčejných setkání.

Váš o. Ladislav Štefek

ZA PANEM DOKTOREM LANČOU

V pátek 23. listopadu 2018 se naše farní společenství rozloučilo se vzácným a dobrotivým člověkem, panem doktorem Oldřichem Lančou. Poděkujme v této chvíli především našemu Pánu za milost, že nám dopřál každý týden povzbuzení a potěšení nejen z textů, ale zejména krásného výtvarného zpracování jeho vývěsek. Pan doktor neváhal věrně a vytrvale po mnoho let věnovat svůj vzácný výtvarný talent i svůj intelektuální křesťanský rozhled pro Kristovu Církev a naše obohacení. Věříme, že jej dobrotivý Bůh zahrne svým milosrdenstvím a ve svém Království bohatě odmění jeho věrnou službu rodině a farnosti. Pane doktore, mnohokráte děkujeme za vše, co jste pro nás vykonal a obětoval a vyprošujeme Vám věčnou radost v Pánově milující náruči.

Miloslav Trmač

MÁM RÁD SVOU CÍRKEV? ZÁLEŽÍ MI NA NÍ?

Cítím se spoluodpovědný za život naší církve? „Jasně, ano!“ řeknu, což je přirozené a správné. Dokonce je to spravedlivé, je to totiž mou povinností. Kdo je zodpovědný, ten svou velkou rodinu církve podporuje vším, čím může. Nejprve svým osobním životem. Dává svědectví okolnímu světu. Představte si velkou mozaiku barevných sklíček ve vitráži okna. Jaká je to nádhera, když jí prostupují paprsky světla… Ale když jediné sklíčko vypadne?

Mám ráda naši církev. Záleží mi na ní. Modlím se za ni? Církev, to není obecný abstraktní pojem. To jsou konkrétní lidé. Věřící bratři a sestry, to jsou také kněží a biskupové, to je Svatý otec. Modlitba je rozhovor. Nejsou mi lhostejné potřeby a problémy jednotlivých členů naší velké rodiny církve?

Každá rodina tady na zemi musí z něčeho žít. Musí být materiálně zajištěna. Podporovat církev hmotně lze různými prostředky. Každý se může svobodně rozhodnout. „Bůh miluje radostného dárce.“

Kněze a pastoraci v naší brněnské diecézi podporuje dárcovský program tzv. fond PULS. Informační brožurky o něm najdete vzadu na stolečku v kostele. Nebo se můžete podívat na web https://fond.biskupstvi.cz/ofondu. Jde o velkou rodinu malých dárců (např. 1,- Kč denně – tj. 365,- Kč za rok). V současné době působí v brněnské diecézi 333 kněží v 451 farnostech. Výše příspěvku každé farnosti je stanovena zčásti jako díl z hospodaření s farním majetkem, zčásti za každou dospělou osobu ve farnosti částkou 280,- Kč. Naše farnost Brno-Křenová má stanovenou výši příspěvku 92 120,- Kč. Uhrazeno zatím máme 63 898,- Kč, a to díky sbírce a registrovaným dárcům (donátorům), kterých je v naší farnosti zatím pouze 9. Tito uhradili 27 050,- Kč. Zbývá tedy ještě uhradit 28 222,- Kč.

Marie Sychrová

OHLÉDNUTÍ ZA FARNÍ POUTÍ

Pan farář nás pozval na farní pouť, abychom se sblížili a upevnili radost z víry. Je sobotní ráno 3. listopadu 2018. Scházíme se u Bohémy s trochou rozpaků. Ono totiž prší a je mlha. Uvědomuji si, že si nikdo na počasí nestěžuje. Jistě na tom má zásluhu i vlídnost a přívětivost našeho pana řidiče Hladkého.

Jsme v očekávání a vyrážíme do mlhy. Všechno svěřujeme Panně Marii v modlitbě růžence. Blíží se Žďár a nad ním neobvyklá věž zelenohorské svatyně. Vystupujeme do opravdu nevlídného počasí.

Ale uvnitř? Vstřícná paní průvodkyně rychle rozežene případná mračna v duši. Vede nás o několik století zpět, kdy Bohem obdarovaní umělci zhmotnili své vnímání krásy do všeho, co vidíme. Díky paní průvodkyni vnímáme, jak Duch svatý umělce provázel. Že prší, to už nevadí vůbec.

Přecházíme do žďárské baziliky. A opět jsme v zajetí krásy. V tom nádherném prostředí začíná vrchol naší pouti – mše svatá. Všechna krása, co jsme viděli, vzdává dík živému Bohu, který sestupuje na oltář a potom do našich srdcí.

Ještě zmínka o zastávce v poutním chrámu v Obyčtově. Prostor chrámu je naplněn modlitbami minulých i současných poutníků. A jedna paní vypráví, jak na začátku první světové války vyprovázeli obyvatelé Obyčtova odvedené muže se zpěvem mariánských písní a potom se celou válku za ně modlili.

A všichni se vrátili, žádný z nich ve válce nezahynul. Jaká posila pro naši důvěru v přímluvu Panny Marie! Potom, po návštěvě Křižanova, rodišti svaté Zdislavy, se vracíme domů. A máme o čem přemýšlet.

Díky pane faráři! Díky milí spolupoutníci! Ať nad vámi Panna Maria stále rozprostírá svůj mateřský plášť. Bylo to krásné.

Stanislava Honzová

POUŤ NA ZELENOU HORU

V sobotu 3. 11. 2018 v 8:30 hod. jsme vyjeli od Bohémy na pouť na Zelenou horu. Otec Petr zajistil autobus a program a všichni zúčastnění se vydali na cestu.

Abychom stihli náročný program, vyvezl nás autobus až k poutnímu kostelu sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře. Za jemného mrholení jsme prošli ochozem přes starý hřbitov do kostela, kde už na nás čekala průvodkyně, která nás seznámila s historií tohoto chrámu. Za odměnu dostala od otce Petra hrníček, který rozdává svým farníkům při návštěvách.

Kostel založil opat Josef Vejmluva, který chtěl uctít památku Jana Nepomuckého. K tomu si vybral vrch u Žďáru n/S, který pojmenoval Zelená hora, podle kopce u Nepomuku, kde světec žil. Hlavním architektem barokně-gotické stavby byl Jan Blažej Santini-Aichel. Od roku 2014 je ve správě církve a byl zapsán do seznamu UNESCO.

Po prohlídce překrásného kostela jsme sestoupili po pěkně upravené cestě do cisterciáckého kláštera ve Žďáru n/S. Zde nás očekával P. Záleský, který nám odtajnil historii zdejší baziliky.

Kostel Nanebevzetí P. Marie a sv. Mikuláše byl 5. 1. 2009 povýšen na basilicu minor. Po navrácení církvi v roce 2004 stál před farností nelehký úkol – uskutečnit generální opravy kostela. Po požárech ve druhé polovině 18. stol. nikdo neopravoval barokní omítky a poslední výmalba byla provedena r. 1902. S minimálními prostředky, ale s velkým elánem, se farnost pustila do oprav. Autorem nového obětního stolu je brněnský umělec Milivoj Husák, který do něho vložil ostatky sv. Zdislavy – ochránkyně rodin. Její matka Sibyla, její sestry a švagři jsou zde pochováni. Původně gotický kostel byl v letech 1710-1722 přestavěn J. B. Santinim v duchu barokní gotiky. Je druhý nejdelší na Moravě hned po Velehradě a měří 76 metrů.

Po výkladu zde následovala mše svatá, kterou sloužili otec Petr a otec Ladislav. Za zvučného hlasu p. Kopeckého všichni farníci doprovázeli zpěvem.

Oběd byl domluvený v hospůdce „Na stezce“, kterou vlastní místní farnice – velmi dobrá kuchařka. Po jídle už na nás čekal autobus, aby nás odvezl do 12 km vzdálené vesničky Obyčtov, kde jsme si prohlédli místní raritu – kostel Navštívení P. Marie, jehož půdorys je ve tvaru želvy jako symbolu věrnosti a cudnosti. Autorem projektu je pravděpodobně J. B. Santini, který již byl v době realizace stavby po smrti. O historii nám pověděl místní kněz a také Jiřinka Ryzí, která zde trávila dětství u babičky. V parku na břehu řeky Oslavy je umístěna betonová socha želvy a obec ji má i ve svém znaku.

Při zpáteční cestě domluvil Jiří Šťasta krátkou zastávku v Křižanově u nově zbudované sochy sv. Zdislavy s kašnou a odpočinkovou zónou. Zde nám o jejím vzniku poutavě popovídala její iniciátorka paní N. Vodičková. Vzhledem k tomu, že jsme pospíchali, nezdrželi jsme se dlouho. Před kostel na Křenové jsme dorazili krátce před 18. hod. Zde již čekali trpěliví farníci na otevření kostela, aby se mohli přede mší svatou pomodlit růženec za obnovu Mariánského sloupu v Praze.

Co dodat? Pouť se opět vydařila, provázelo nás dobré počasí a spokojení jsme se vrátili domů. Všechny chrámy, které jsme dnes navštívili, jsou dílem vynikajícího architekta J. B. Santiniho a tomu, kdo nezná jeho rukopis, doporučuji si na Vysočinu zajet. Nemáme to tak daleko a stojí to za to. Už se těším na jaro, s jakým nápadem otec Petr přijde.

Hana Holubová

MARIÁNSKÝ SLOUP

Milí farníci, v sobotu 3. listopadu 2018 jsme si připomněli 100. výročí od stržení Mariánského sloupu v Praze.

Od časného rána se scházeli lidé na Staroměstském náměstí u Základního kamene, modlili se, zapalovali svíčky a pokládali s úctou květiny.

Mezi 16:30 a 17:30 proběhla pietní vzpomínka vedená P. ThDr. ICLic. Jiřím Koníčkem z Olomouce a P. ThLic. Tomášem Holým z Náměště nad Oslavou. Mezitím umělci připravili jako překvapení maketu strženého sloupu, kterou přítomní ozdobili květinami a svícemi.

V 17:30 byla společná modlitba růžence v chrámu Matky Boží před Týnem a poté následovala pontifikální mše sv. ve zcela zaplněném chrámu. Hlavním celebrantem byl pomocný biskup pražský Mons. Zdenek Wasserbauer.

Po mši sv. byl průvod k soše P. M. u bočního vchodu do Chrámu Matky Boží před Týnem, kde proběhla závěrečná pobožnost s modlitbou litanie Loretánské.

Byla to velice důstojná a dojemná pietní vzpomínka.
SRDEČNÉ PÁN BŮH ZAPLAŤ všem příznivcům Panny Marie.

Dovolujeme si Vás pozvat i v příštím roce 2019 k modlitbám růžence a po něm na mši sv. za obnovu Mariánského sloupu v Praze, do našeho kostela na Křence, neboť za podpory našich milých otců – Petra, Ladislava a Zdeňka jsme s tímto příběhem spojeni.
3.1., čtvrtek, 3.2., neděle, 3.3., neděle, 3.4., středa, 3.5., pátek, 2.6., neděle, 3.7., středa, 3.8., sobota, 3.9., úterý, 3.10., čtvrtek, 3.11., neděle a 3.12., úterý. Požehnané dny přejí

manželé Dohnálkovi

MISIE NABLÍZKO VE FARNOSTI

Milí farníci! Chtěl bych se s Vámi podělit o jedno mé pozorování. Všiml jsem si, že u nás ve farnosti máme spousty obětavých lidí, kteří by rádi organizovali poutě, kavárny, biblické hodiny, koncerty, ... Zpočátku jsem si říkal, zkusíme to a uvidíme. Zjistil jsem, že zahajovacích organizátorů by bylo dost, ale s účastníky to už tak slavné nebylo. Hodně lidí přijde, když se s něčím začíná, ale pak se velmi rychle vytratí. Zůstanou pouze ti, kterým na tom opravdu záleží a jsou ochotni pro naše farní společenství něco obětovat, investovat něco do něho.

Daří se to mezi dětmi, které se u nás scházejí k hodinám náboženství, na spolču pro děti i na spolčo výletu. Žasnu, kolik jsou rodiče i děti ochotni do těchto setkání dát svého času i energie. Jsem vděčný za animátorky i katechetky, které mi s tím pomáhají, ale je to dřina. Znamená to hodinu týdně, nebo i víc darovat těmto dětem. A takových lidí tu už tolik není.

Daří se to v chrámovém sboru, kde se naši zpěváci týden co týden scházejí k pravidelným zkouškám. Jsem vděčný za sbormistrovou, která přinesla do sboru elán i za všechny zpěváky, kteří vytvářejí takové společenství. A tady bychom potřebovali více takových nadšených lidí, kteří budou ochotni týden, co týden darovat svůj hlas k Boží oslavě.

Daří se to čtenářům Bible, kteří dvakrát do roka věnují osm středečních večerů ke sdílení svých objevů v knize knih. Jsem vděčný za odborného asistenta, který připravuje výklad jednotlivých kapitol i za všechny, kdo se těchto setkání aktivně účastní a také tady máme ještě volná místa.

Daří se to obětavým farníkům, kteří zajišťují pravidelný úklid fary a kostela. Zpočátku to vypadalo, že něco takového možné není. Teď se mi zdá, že máme také jádro obětavých lidí a další se k nim čas od

času přidají. I toto jádro by bylo dobré ještě posílit.

Daří se to obětavým varhaníkům, kteří jeden až dva dny v týdnu věnují hraní při bohoslužbách. Skoro až zázrakem se nám podařilo pokrýt každodenní bohoslužby a jsem rád za elán a radost, se kterou se této službě věnují. Jde většinou o mladé lidi, kteří zde v Brně studují či pracují. I zde stále hledáme další šikovné varhaníky.

Daří se to kostelníkům, kteří denně věnují svůj čas a své síly k přípravě jednotlivých bohoslužeb. Dělají to rádi a s velkým nasazením. Zde bychom rovněž potřebovali ještě někoho dalšího, kdo by se tomu pravidelně jeden den v týdnu věnoval.

Daří se to ministrantům a akolytům, kteří pomáhají při slavení bohoslužeb. Jsem rád za každého ministranta, akolytu, který se věnuje této službě.

Daří se to aranžérkám květin, které se den co den věnují výzdobě našeho kostela. Jsem za ně vděčný. Ani zde by nemuselo být špatné mít někoho navíc.

Daří se to farníkům z Mariiny legie, kteří se týden co týden scházejí ke společné modlitbě.

Daří se to lidem, co se před bohoslužbou věnují modlitbě růžence. Připravují tak srdce na setkání s naším Pánem v Božím slově a eucharistii. Málokdy se stane, že se před bohoslužbou nemodlí růženec. Jsem vděčný i za každého, kdo přijde dřív a přidá se.

Daří se rozdávat čtení před bohoslužbami. Cením si odvahy oslovovat příchozí a jejich ochoty spontánně se zapojit. Možná by stálo za to mít pravidelné čtenáře – lektory, kteří by si jednotlivá čtení mezi sebe rozdělili a vytvořili skupinku lektorů, pro kterou by šlo čas od času udělat něco, aby chuť a radost z přednášení Božího slova nevyprchala.

Daří se maminkám setkávat na faře, kdy si nejen s dětmi něco zahrají, ale i popovídají a pomodlí modlitbu breviáře. Jsem vděčný za pár maminek, co se tu scházejí a možná by jich také mohlo být víc.

Nevím, jestli je výčet úplný, ale o to snad ani nejde. Víc mi jde o to, jak to udělat, aby to všechno mělo budoucnost nejen na pár týdnů, ale i na několik roků.

Nejvíc toto očekávání vnímám u dětí, kdy rodiče touží po tom, aby se dětem v kostele líbilo a rády se tam vracely. Potěší mě, když rodiče mluví o tom, že počítají se spolčem, s náboženstvím i s tábory i na několik let. Z druhé strany mě zaměstnává, jak to na těch několik let pokrýt, zajistit.

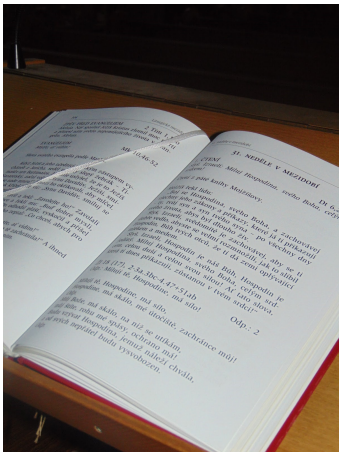

Je jistě fajn uspořádat školení pro lektory, pokud se najde dostatek lidí ochotných tuto službu výhledově převzít i na delší dobu. Je to fajn když si mladí dělají animátorské kurzy, do kterých investují dva roky svého života. Ptám se, kolik času by potom bylo smysluplné, aby věnovali animátorské službě. Rok, dva? Mají-li se plně těmto dětem rok, dva věnovat, tak to asi také není úplně ideální, když si přitom ještě dodělávají animátorský kurz. U Salesiánů mají misijní dobrovolnicí nejprve roční přípravu a pak věnují celý rok/měsíc od rána do večera službě nejchudším a nejpotřebnějším.

Je to sice už starší slogan "Nevaž se, odvaž se!", který v naší společnosti zlidověl a je velmi populární. Volnost a nevázanost vůči nikomu a ničemu se zdá být absolutní hodnotou, ale dá se s tímto postojem něco trvalého budovat? Kdo převezme zodpovědnost, když se nikdo nebude dlouhodobě k ničemu zavazovat a kdo ponese následky takového jednání?

Zdá se mi, že i ve farnosti potřebujeme dobrovolníky/misionáře – malé i velké, mladé i seniory: animátorky, katechetky, lektory, akolyty, zpěváky, aranžérky, varhaníky, údržbáře, kostelníky, kosmetičky nejen podlahových krytin. I toto jsou misijní oblasti, misie na blízko.

o. Petr Polívka

SPOLČO VÝLET DO OBYČTOVA

Do Obyčtova jsme vyrazili vlakem společně s otcem Petrem, Aničkou, Luckou a Kiki. Z vlakového nádraží jsme se vydali do obce k veliké kamenné želvě, u které jsme hráli spoustu her.

Nejdřív jsme si zopakovali jména druhých, řekli o sobě pár zajímavostí při prolézání kruhu z lana. Hráli jsme také delší hru, při které si děti mohly ověřit své vědomosti v křížovce u otce Petra nebo vyzkoušet svoji trpělivost při štafetě s ping-pongovým míčkem.

Za splněné úkoly dostávaly děti písmenka, ze kterých sestavily 3 slova: věrnost, stálost a trpělivost. Tyto vlastnosti jsou připisovány Panně Marii, které je i zasvěcen místní kostel ve tvaru želvy. Střecha má tvar krunýře, do nějž se může želva skrýt, věž vypadá jako krk s hlavou a po straně kostela jsou čtyři kapličky představující nohy želvy. Přede mší jsme si s dětmi připravili díky, které při mši svaté přinášely před oltář.

Po mši jsme šli navštívit Julčinu babičku. Na chatě nás čekala výborná fazolová a rajská polévka, která nás příjemně zahřála. Poté jsme se vydali už zpátky do Brna. Výlet jsme si všichni moc užili a těšíme se na další.

Lucie Osvaldová

PODOBENSTVÍ O MILOSRDNÝCH TÁBORNÍCÍCH

Jedna Slávka se vracela z obchodu na faru. Cestou ji přepadli zloději. Rozbili jí hlavu a okradli ji o všechno, jen oblečení nechali.

Prošel kolem otec Petr, ale nechal ji tam ležet. Spěchal totiž na mši a nechtěl si ji nechat ujít. Pak kolem prošly Majka s Peťou, ale byly tak zaneprázdněny modlitbou růžence, že si jí ani nevšimly. Ale pak šli kolem Přemek s Vojtou a když ji uviděli, tak ji dali první pomoc a polili jí hlavu vodou.

Přemek pak spěchal koupit za své zbylé peníze z výletu obvaz a dezinfekci. Jak se vrátil, ošetřil a zavázal jí hlavu a pomohli jí na faru. Kde už konečně Peťa s Majkou dokončili modlitbu růžence. Poté zavolaly záchranku, která ji odvezla do nemocnice.

Slávce se naštěstí nic vážného nestalo – jenom otřes mozku a zapomenutí úplně všeho. Zbytek tábora žil šťastně a spokojeně až do odjezdu. Až na Slávku. Konec.

Slávky skupinka dětí z tábora

ROZHOVOR S MISIJNÍMI DOBROVOLNÍKY VE STARÉ ZAGOŘE

Andrea: *Pochází z Neratovic. Studuje sociální práce v Praze. Ráda cestuje, chodí na výstavy, na koncerty a do divadla, ráda čte knížky. V Bulharsku se věnuje odpolednímu doučování dětí, volnočasovým aktivitám, vede kroužek šití a výtvarky. Každou sobotu má společně s Angelinou, místní animátorkou, spolčo pro předškolní děti.*

Slávka: *Pochází z Brna. Ve svém rodném městě studuje speciální pedagogiku. Ráda tancuje, hraje divadlo a ráda čte knížky. V Bulharsku se věnuje*

odpolednímu doučování, vymýšlení her, vede kroužek vaření a výtvarky. Pomáhá na spolču pro holky a pro mládež.

1. Jaká byla Tvá motivace vyjet na dobrovolnou službu?

A: Chtěla jsem si vyzkoušet žít v jiné zemi, získat více zkušeností při práci s dětmi a zažít také nějaké dobrodružství, než dokončím vysokou školu a půjdu do zaměstnání.

S: Bulharsko jsem navštívila už před rokem – stejně jako Andrea jsem tu byla na krátkodobé dobrovolné službě. Práce s dětmi a vůbec celé Bulharsko mě oslovilo a chtěla jsem se sem vrátit, otázka byla kdy. Plánovala jsem to až za rok – po bakaláři. Když jsem se ale letos dozvěděla, že není, kdo by jel, rozhodla jsem se jet já. Nakonec jsem došla k závěru, že je i lepší, když pojedu teď, když ještě neřeším státnice a bakalářku. Verš, který mi byl motivací, a který mě k tomu všemu inspiroval a provází mě mou dobrovolnou službou je: „Ihned opustili své sítě a šli za ním.“.

2. Proč zrovna Bulharsko?

A: V Bulharsku jsem už byla před dvěma lety jako měsíční dobrovolník. Když jsem se rozhodovala, zda jet na rok, věděla jsem, kam jedu, a co bude náplní mé práce s dětmi. Myslím, že výhodou je také to, že jsme v české komunitě, je nás zde více dobrovolníku a během dobrovolné služby máme i možnost odjet zpět do České republiky.

S: Přemýšlela jsem samozřejmě i nad „exotičtějšími“ zeměmi. Důvodů, proč zrovna BG mám několik: 1. Byla jsem tu a aspoň trochu jsem věděla do čeho jdu, 2. Děti tady potřebují pomoc stejně jako třeba v Africe, 3. Když máš problém můžeš ho řešit s českými salesiány a můžou tě i duchovně doprovázet, 4. Můžeš přijet na návštěvu do Čech… Zkrátka Bulharsko jsou jen samá pozitiva.

3. Máš někoho, kdo Tě k tomuto rozhodnutí inspiroval?

A: Nemám konkrétní osobu, která mě inspirovala. Myslím, že se jenom poskládaly dílky k sobě a z těch vzešlo rozhodnutí, že pojedu. Např. rozhovory,

příběhy bývalých dobrovolníků a také jsem patron Kamily Duškové, která odjela do Mexika...

S: Když jsem se rozhodovala, jestli se vůbec přihlásím na kurz Cagliero, pracovala jsem s jednou Bulharkou, která žije v Česku. Pak jsem ji navštěvovala a od ní jsem se i naučila první slovíčka a ochutnala první bulharská jídla. Také si vzpomínám na animátorský kurz, který vedl Fanda Jeleček. Jako budíček nám hrával na kytaru a zpíval jednu píseň. Tenkrát jsem ani nevěděla, v kterém jazyce je, ale moc se mi líbila. Fanda byl také dobrovolníkem v BG.

4. Jaký je zatím Tvůj nejsilnější zážitek s dětmi?

A: 1) Doučování matematiky Milka ...když to jeden den nechce vůbec počítat a druhý den s pomocí vás a prstů na rukou spočítá dvě strany A4 … jupíííí! 2) Když jsme měli na hřišti 40 dětí, hry nešlo vůbec zorganizovat a my si mysleli, že nám to celé kikslo a že jsme to nezvládli. Přitom ty děti byly šťastné, že se jim někdo věnuje a udělá si na ně čas…

S: Spíš mám víc malých zážitků. Ty „největší“ zážitky se zdají být nepatrné, třeba jen úsměv. Mám radost, když mě děti něčím překvapí, když starší děti začnou pomáhat mladším. Jednou jsme připravili pro děti hry na celé odpoledne, protože byl svátek. Přišel za mnou jeden kluk a smutně se zeptal: My se dneska nebudeme učit?

5. Co nebo kdo Tě drží nad vodou?

A: Spoludobrovolníci, děti, přátelé a rodina doma.

S: S dětmi je to super, ale jsem ráda, když mám chvíli, kdy mohu mluvit s rodinou nebo kamarády z Čech. Občas si taky s Andrejkou pustíme film a uděláme si tak hezký večer.

Rozhovor připravili salesiáni v Bulharsku

PRVNÍ DOJMY Z DOBROVOLNICKÉ SLUŽBY

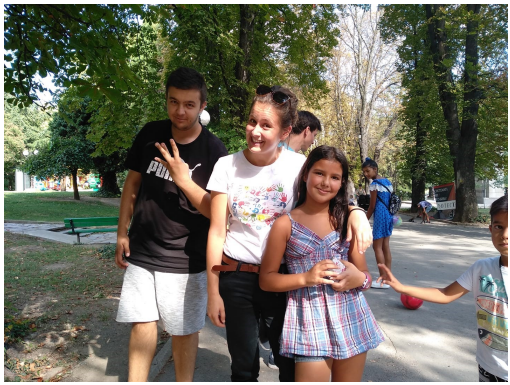

Pomalu se začínám vzpamatovávat z prvních dnů mého válčení na Balkáně. Už vím, že když někdo vrtí hlavou, může to znamenat, jak souhlas, tak nesouhlas.

Už se nedivím, když mi děti každou chvíli říkají „mrdaj se“, protože vím, že se chtějí jen projít.

Už jsem si zvykla, že si všichni tykají, dveře v rychlíku se nemusí zavírat, na dálnici není problém zastavit a otevřít prudce dveře od auta.

Už také vím, že vnitrostátní jízdenka pro dva může být i metr dlouhá a označuje se po nástupu do vlaku propíchnutím tužky.

Někteří se mě ptají, zda jsem se už začala učit jazyk. Učím se prakticky ode dne příletu, a to od rána do večera. V noci si jen opakuji. Ráno začínáme modlitbou a mší, vše je pochopitelně bulharsky. U jídel mluvíme bulharsky, výjimečně anglicky. Dopoledne míváme lekce bulharštiny. Naše paní učitelka je přísná, ale skvělá! Někdy si nemůže vzpomenout, jak se slovíčko řekne v angličtině, a tak se jej naučíme tím, že ho musíme uhádnout. Za jednu hodinu je schopná vychrlit takové množství slovíček a gramatiky jako jiný učitel nedokáže za celý semestr.

Zjistila jsem tu, že člověk se může naučit jazyk opravdu rychle. Stačí chtít naslouchat a odvážit se mluvit, lovit slovíčka v průběhu hovoru a nechat se učit dětmi. Děti pak mají upřímnou radost, když zjistí, že jsou v něčem lepší než my a přetahují se, kdo nás bude učit jejich jazyku.

Každé odpoledne trávíme s dětmi. Pomáháme doučovat, hrajeme s dětmi hry a vedeme kroužky. Děti jsou na tom různě. Četla jsem s jednou třeťačkou. Nejprve text přečetla ona – hezky plynule. Pak

jsem četla já, o dost hůř a ona mě opravovala. S dětmi se prostě učíme vzájemně. Jindy zase znám azbuku lépe než páťák. Vždy je potřeba trpělivost, vždy je potřeba neklást si velké cíle. Takovým malým zázrakem pro mě je, když dítě většinu hodiny neprotančí, ale sedí, a dokonce i trochu poslouchá. Mám radost, když si už starší dítě konečně zapamatuje násobky tří nebo když věnuje více pozornosti svému sešitu než oknu.

Učíme, čemu je zrovna třeba. Někdy během učení zjistíme, že větší prioritou je, aby se dítě naučilo děkovat nebo aby se umělo vysmrkat.

Nakonec stejně vždycky dojdeme k tomu, že to největší, co dětem můžeme dát je náš čas a pozornost. Nejde tolik o předávání informací jako o sdílený okamžik.

Volný den máme v pondělí. Po Burgasu jsme se rozhodli navštívit Plovdiv, jedno z nejstarších měst na světe. Plovdiv byl postaven na 7 pahorcích, stejně jako Řím. Ulice jsou úzké a šikmé. Na každém rohu narazíte na pravoslavný chrám (nejvíce jsou zasvěceny sv. Petce) nebo na hromadu šutrů (antické vykopávky).

Učíme se nebo si hrajeme? Někdy se děti naučí víc při „pouhé“ hře. Už kdysi dávno na to přišel jeden moudrý muž, že škola by měla být hrou. Ale my se stejně snažíme do dětí nacpat co nejvíce informací a je nám jedno, že po testu téměř vše zapomenou.

Primárně se nesnažíme děti nalévat informacemi. Důležitější je to, aby obstály v životě, ve světě, ve kterém žijí. Aby se nebraly ve 13, ale dodělaly základku. Aby nekradly, ale našly si obstojnou práci… Docela to vystihuje citát J. A. Komenského: „Cílem

vzdělání a moudrosti je, aby člověk viděl před sebou jasnou cestu života, po ní opatrně vykračoval, pamatoval na minulost, znal přítomnost a předvídal budoucnost“.

Nesnažíme se děti měnit, ale mít je rádi a doprovázet je na cestě života. Nesnažíme se děti obracet na „správnou“ víru, ale nabízíme jim morálku a pomáháme jim, aby se stali lepšími lidmi.

„Vlastenectví je láska k vlastnímu národu, nikoli nenávist k jiným.“ Tomáš Garrigue Masaryk

V rámci projektu EU pořádá Stará Zagora každý rok setkání cizinců, kteří ve Staré Zagoře žijí. Každý má možnost se nějak představit, a tak jsme toho využili. Zazpívaly nám děti z místní školy, proběhl kvíz o znalostech EU. Při každé otázce se hlásily všechny děti. Asi mají větší znalosti o EU než já. Napekli jsme české pochutiny a ochutnali jsme ty cizí – řecké, italské, polské… Naše zpívání a tancování se zřejmě líbilo, dokonce i paní hejtmanka se smála a tleskala. Bylo to krásné setkání. Tady je zkrátka normální žít s cizinci.

V Kazanlaku jsme navštívili památku UNESCO – Thráckou hrobku. Kazanlak je zvláštní město. Na náměstí mají hotely Hollywood, Moskva a restauraci New York a prodávají tam magnetky se Stalinem.

Navštívili jsme také zdejší mešitu. I když jsme řekli, že jsme dobrovolníci od katolické církve, provedli nás a pozvali nás na modlitbu.

Už vím, proč se říká, že ženy v Islámu nic neznamenají. Není to pravda, ženy pouze nic nevidí, protože jsou vzadu odděleny závěsem s motýlkama. Pak jsme měli mši východního obřadu. Byla jsem jediná žena a všichni muži byli za ikonostasem – podobná zástěna a podobný pocit jako v mešitě.

Slávka Sychrová

TROŠKU NEOBVYKLÝ VARHANÍK (OTÁZKY PRO DOMINIKA LEVÍČKA)

V našem kostele se mezi novými varhaníky objevil Dominik Levíček. Hraje vždy v úterý a někdy ho můžeme slyšet i v neděli. Tak trochu ho znám a také jeho úžasné rodiče. Dominik má přes svoje mládí bohaté životní zkušenosti a je bezesporu významnou osobností veřejného života. Rozhovor s ním by mohl být na celou knihu. Tak alespoň pár otázek:

1) Nejprve můžeš prosím začít u svých rodičů, jejich povolání, jejich společné cestě, u svého dětství.

Ahoj Majko, v prvé řadě děkuji za možnost vést tento rozhovor. Mám velkou radost, že vznikl nápad představit varhaníky. Teď už k těm rodičům. Maminka, poté, co zhruba před pěti lety absolvovala vysokou školu, pracuje jako učitelka na základní škole. Splnila si tím sen, který jí byl za minulého režimu odepřen. Táta je sólistou Národního divadla Brno na pozici tenoru v operním souboru, napříč tomu, že mu za minulého režimu bylo také odepřeno studium právě jeho vysněného oboru. Zpívá tedy bez titulu, ale stále mu to jde skvěle. Co se týče jejich společné cesty, ta začala právě zde na Křenové 25. 6. 1988, když si řekli své ano. Přijde mi to symbolické a krásné, že se sem teď mohu vracet já. Mé dětství bylo velmi šťastné a bohaté.

2) Můžeš prozradit něco víc o své rodině?

Mám tři sourozence. Dvě starší sestry a mladšího bratra. Nejstarší sestra Markéta je nevidomá, má autismus a mentální retardaci, je ale velice šikovná, ráda zpívá a každou chvíli nás rozesměje nějakou hláškou. Druhá sestra, Natalie, je pro mě osobně obrovským pokladem, protože jsem s ní od dětství mohl sdílet všechny trable i radosti a před pár dny nám do rodiny spolu se svým manželem přivedli nejkrásnější děvčátko Ráchel. Skoro bych řekl, že už nemohu být hrdějším sourozencem, ale když se k tomu přičte šikovnost mého nejmladšího bratra,

který nevidí, a přesto je neuvěřitelně talentovaný hudebník – houslista, flétnista a zpěvák, hrdost už překračuje všechny meze. (smích) Benjamin letos vystupoval i na koncertě pro Světlušku a moc se mu to povedlo!

3) Co studuješ a co si plánuješ do budoucna?

Jsem studentem Speciální pedagogiky na Pedagogické fakultě a Obchodněprávní specializace na Právnické fakultě, má to však své ale. Nejsem moc zapálený student a pokud se mi tohle povede dostudovat, rád bych se věnoval trochu jinačím oborům. Školství a vzdělávání mě táhne, ale spíše v běžných školách a chci v životě věnovat co nejvíce času muzice, tolik k mým plánům.

4) Na YouTube jsi uváděn jako zpěvák a pedagog na MŠ, kde všude nyní pracuješ?

Opravdu pracuji na půl úvazku v mateřské škole a k tomu se živím také jako zpěvák na volné noze. Zpívám s více uskupeními, ale i sólově. K slyšení budu v blízké době na Vánočních trzích na Zelném trhu. Poslední rok také spolupracuji s agenturou, která zajišťuje hudbu na pohřbech, tak často zpívám v krematoriích po celém kraji. Je pro mě důležité brát to jako službu a modlitbu.

5) Dominiku, máš svou hudební skupinu, nedávno jste vydali své první CD, řekni nám prosím něco o tom, co hrajete, co zpíváš, kde vás můžeme vidět a slyšet?

Kapela Way to go je zajímavé ekumenické uskupení, se kterým se snažíme vytvářet kvalitní populární hudbu s hlubším podtextem, hudbu, která nenásilně odkazuje na Boha. Na CD jsme přes rok pracovali, myslím, že to na něm jde poznat. K vidění jsme momentálně hlavně na internetu, v nejbližší době nás čeká i vydání dalšího videoklipu.

Vzhledem k blížícímu se zkouškovému období a také svatbě jednoho z našich členů, máme teď do února malou pauzu, ale potom to zase rozjedeme a budeme k vidění na různých festivalech. Stačí sledovat naše stránky www.waytogoband.cz nebo náš facebook.

6) Byl jsi vybrán jako osobnost do projektu na YouTube Staleté kořeny. Vedle Tebe se ke 100. výročí Československé republiky vyjádřili např. Marek Orko Vácha, Pavel Helan, Bára Basiková, Helena Třeštíková a další známé osobnosti a jak je vidět a slyšet – výborně jsi to zvládl. Mluvíš tam s jiskrou, bezprostředně, poutavě, zajímavě a originálně. Mimo jiných pozoruhodných myšlenek jsi tam uvedl nové opravdu dost dobré a potřebné slovní spojení – „důstojné přijetí". Nemyslíš, že právě tato atmosféra důstojného přijetí, přijímání je důležitá pro ozdravování naší společnosti?

Upřímně řečeno, divím se, že jsem byl mezi takové osobnosti vybrán. Co může ten "malý" Dominik říkat lidem? Mám spíše pocit, že se na tom videu zadrhávám, koktám a mám trému. Snažil jsem se jenom sdílet to, co žiji doma, a to jsem nazval důstojným přijetím. Ten pojem, který je asi mým novotvarem, si vysvětluji tak, že je člověk přijat i se svými nedokonalostmi, a i přes ně jsou mu přiznána veškerá privilegia vzácného, jedinečného člověka.

Ano, společnost, která žije v nesvárech, potřebuje být, dle mého mínění uzdravována i tím, že budou jednotlivci prve přijímáni. Napříč minulosti jim bude přiznána důstojnost. Tak to dělal i Ježíš, ne?

7) Na Facebooku se prezentuješ jako aktivista Brno za slušnost. Můžeš nám o tomto hnutí říci něco více?

Tuto iniciativu jsem založil v březnu, krátce po zavraždění slovenského novináře Jána Kuciaka a jeho snoubenky. Snažíme se upozorňovat na dění v politice, na nekalé praktiky, na přešlapy politiků. Snažíme se podpořit novináře v jejich práci, aby se nezalekli zesměšňování, zastrašování a podobně. Uspořádali jsme mnohá veřejná shromáždění, kterých se zúčastnili stovky, až tisícovky lidí. Chceme dostat přirozené slušné chování mezi trendy dnešní společnosti.

8) A něco z Tvého projevu letošního 17. listopadu na Náměstí Svobody?

Tam jsem byl pozván právě za tuto iniciativu a mluvil jsem i o slušnosti. Zde zmíním jen velmi krátký úryvek svého projevu. Celý je k nalezení na mém facebookovém profilu, kam se může přes internet dostat každý i bez účtu na facebooku.

„Žijme tak, aby naše děti mohly říct: Máme odkud brát, na čem stavět. Ať jsou pyšné na svoji historii, když se ohlédnou za sebe. Ať mají přirozenou důstojnost, postavenou na pevných morálních základech a na tváři úsměv. Ať ví přesně, odkud, proč a kam jdou a jsou pevnými a slušnými lidmi v pevném a slušném národě.“

9) Zbývá Ti čas na nějaké zájmy, koníčky?
Téměř každý den si najdu čas na svůj koníček – spánek. Ale mám i jiné koníčky – hudbu, kterou dělám i pracovně, ale i zájmově. Kupříkladu vedu chrámový sbor v Žebětíně a často skládám hudbu. Dokonce mnohé žalmy, které zpívám při mši, jsou s mojí vlastní hudbou. Dále je mým koníčkem skauting – již 8 let vedu družinku pro handicapované, kterou jsem založil.

10) Jak nejraději trávíš dovolenou, volný čas?
Spánkem, kvalitním divadelním představením, sledováním filmu, vzděláváním se v oblastech, které mě zajímají, ale především s rodinou.

11) Je nějaké místo nebo období, kam by ses rád vrátil?
V čase bych se vrátit nechtěl. Dobré vzpomínky bych si mohl zkazit a špatné si přece nechci připomínat. Co se míst týče, obzvlášť příjemně je mi v Kamenné kolonii v Brně.

12) Co Ti dělá v naší farnosti největší radost?
Vstřícnost všech, na které jsem zatím v této farnosti narazil.

13) Chceš nějaký závěrečný vzkaz pro naše čtenáře a farníky?
Mějte radost ze života a usmívejte se na ostatní! Chcete na tu radost a na úsměv recept? Zajděte si ke svátostem, tam jej naleznete.

Ptala se Marie Sychrová

PROROK JONÁŠ

Motto: *Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, když tě jímá lítost nad každým zlem. (Kniha Jonáš)*

Velkou část Starého zákona tvoří spisy proroků. Zatímco se díla ostatních proroků vyznačují pestrostí námětů, knihu Jonáš tvoří jeden souvisle vyprávěný příběh. Je o neposlušném prorokovi, který se chce nejprve svému poslání vyhnout a potom si Bohu stěžuje, když má jeho kázání v Ninive úspěch.

Ninive bylo veliké, bohaté město, které proslulo hříšným životem. Když už jeho zkaženost přesáhla míru, povolal Hospodin proroka Jonáše a dal mu příkaz: „Vstaň, jdi do města Ninive a volej proti němu, neboť zlo, které páchají, vystoupilo před mou tvář.“

Co následovalo, nečekal asi nikdo. Jonáš vstal, běžel do přístavu, zaplatil a nastoupil na loď, která plula do Taršíše. Prchal pryč od Hospodina.

Důvod byl prostý. Jonáš uvažoval takto: Kdyby svým kázáním dosáhl mravního obrození města, mohl by Hospodin ve své dobrotě trest – zboření Ninive – zrušit. Ninive bylo pohanské město, Jonáš přesvědčený Izraelita. Trval na zboření města za každou cenu. A ta cena byla velmi vysoká.

Hrůza, která pak následovala, se dá přirovnat snad jen k explozi bomby. Hospodin rozpoutal na moři velikou bouři, takže hrozilo ztroskotání lodi. Lodníci se modlili ke svým bohům a losovali, kdo zavinil bouřku, zatímco Jonáš tvrdě usnul. Když ho vzbudili a ptali se ho, Jonáš přiznal svou vinu. Na jeho žádost ho lodníci vhodili do moře. Bouře rázem ustala. Hospodin přivolal velikou rybu a ta Jonáše pohltila.

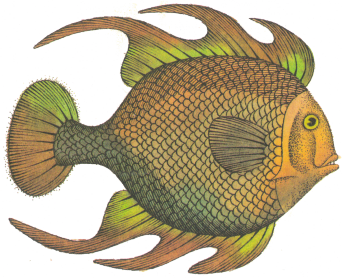

Jonáš konal po tři dny a tři noci v útrobách ryby tvrdé pokání. Modlil se: „V soužení jsem volal k Hospodinu, on mi odpověděl. (...) co jsem slíbil, splním. U Hospodina je spása!“

Hospodin vytrhl Jonáše ze smrti. Rozkázal rybě, aby Jonáše vyvrhla na břeh. Poté šel Jonáš do Ninive, jak mu Hospodin uložil, a kázal tam. Ninivští

uvěřili Bohu a konali pokání. Hospodin si ověřil, že se ninivští skutečně obrátili a trest zrušil.

To se Jonášovi nelíbilo, velmi se rozzlobil a přál si umřít. Hospodin jej však v závěru knihy vyučuje milosrdenství: „Tobě je líto skočce, s kterým jsi neměl žádnou práci, jemuž jsi nedal vzrůst; přes noc vyrostl, přes noc zašel. A mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v němž je víc než sto dvacet tisíc lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v němž je i tolik dobytka?“

Bůh miluje všechny stejně, pohany i Izraelity. Čeká jen na naše pokání, aby se mohlo projevit jeho milosrdenství.

Oldřich Lanča

BIBLICKÉ POZNÁMKY – CÍRKEVNÍ OBEC V LAODICEI

Těsně před začátkem adventu se při mši svaté čte ze Zjevení svatého Jana. Nedávno jsme mohli slyšet slova: “Andělovi církevní obce v Laodiceji napiš: Toto praví Amen, svědek spolehlivý a věrný, začátek Božího stvoření. Znám tvé skutky: nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Takto však, protože jsi vlažný, ani horký, ani studený, vyplivnu tě z úst.“ (Zj 3:15–16)

Nabízí se otázka, proč je církevní obec v Laodiceji nazývána „vlažnou“? Je to poslední ze sedmi církevních obcí, které jsou ve Zjevení osloveny. Nelichotivé hodnocení obce v Laodiceji – dnešním Turecku – vypadá, že její členové byli nějak váhaví ve věrnosti křesťanské víře.

Není nám známo, kdo tuto církevní obec založil, ale zdá se, že to měl přinejmenším v úmyslu Epafras, jeden ze žáků apoštola Pavla. Víme, že založil obec v Kolosách (Kol 1:6-7), které jsou v těsném sousedství s Laodiceou. Laodicea byla v římské době bohaté město, které leželo na důležité obchodní cestě spojující Efez, Smyrnu a Sardis, ale bylo to také centrum zpracování textilu a bankovnictví. Není tedy divu, že se o tamní církevní obci píše jako o „bohaté“ (Zj 3,17).

Kniha zjevení byla zřejmě napsána někdy za vlády císaře Domiciána (81-96 po Kr.), o kterém je známo, že byl prvním římským císařem, který se již za svého života prohlásil za boha. To uráželo nejen křesťany a židy, ale i římský

senát, jelikož předtím byli římští císařové prohlašováni za božstvo až po jejich smrti. Domician pronásledoval všechny, kteří odmítali účast na státním kultu (tj. i císaře). Židé měli z této úcty výjimku, a z počátku, dokud většina křesťanů pocházela ze židovství, se tato výjimka vztahovala i na křesťany. Stát na ně pohlížel jako na „větev“ židovství. Ovšem se vzrůstajícím počtem pohanokřesťanů přestala tato výsada platit.

Křesťanů v Laodicei se Domiciánův kult bezprostředně dotýkal. Jejich reakce na perzekuce – které zahrnovaly také omezení jejich možnosti obchodovat – byla zřejmě tím, co vedlo autora Zjevení k tomu, proč je nazývá „vlažnými“. Píše o tom i kniha Zjevení: Ti, kdo odmítli úctu obrazu šelmy (císaře), byli zabíjeni. Křesťané nemohli nakupovat a prodávat, pokud neměli znamení šelmy (Zj 13). Šlo o kritickou situaci a jelikož velká část bohatství v Laodicei pocházela z obchodu, křesťanští obchodníci se ocitli v existenčním dilematu. Mají se spolupodílet na císařově kultu a zachovat své obchodní firmy, nebo se Domiciána veřejně zříci a vyznat svoji víru? Je možné, že někteří z křesťanů v Laodicei tehdy přistoupili na nějaký kompromis a autor Zjevení o nich proto mohl říci: „Vyplivnu tě ze svých úst“ (Zj 3,16).

Jiné církevní obce v Římské říši se zřejmě zachovaly jinak. Kniha Zjevení chválí např. křesťany ve Smyrně za zachování víry i ve velmi těžké situaci a odmítnutí císařova kultu – dokonce i když to pro ně znamenalo utrpení a chudobu (Zj 2,9).

Nicméně „vlažnost“ obce v Laodicei zjevně neměla poslední slovo: Církev tam Domiciánovu vládu přečkala, město se stalo sídlem biskupa a ve 4. století se tam dokonce konal všeobecný koncil. Archeologové tam odkryli asi 20 prvokřesťanských kostelů a kaplí. Největší kostel ze 4. stol. měl velikost celého městského bloku budov. Laodicea zůstala důležitým městem až do 7. století, kdy byla postižena zničujícím zemětřesením a následně zanikla.

Miloslav Trmač

(volně zpracováno podle: Bible History Daily; Megan Sauter: The Church of Laodicea in the Bible and Archeology)

VARHANÍCI NA KŘENOVÉ

S novým školním rokem přichází změny nejen ve školách a v zaměstnání, ale také na našem kůru. Rozloučili jsme se s naším dlouholetým varhaníkem Václavem Trmačem a také s Janem Míchalem, který od začátku roku obohacoval naši liturgii jak v neděli, tak i ve všední dny.

Získali jsme nové varhaníky: Dominika Levíčka, Tomáše Syrka, Jana Dvořáka, Aleše Stavinohu a Dominika Šurána. S varhaníky se můžeme seznamovat nejen při bohoslužbách, ale i na stránkách našeho zpravodaje, kde je chceme postupně představit.

PATROCINIUM KOSTELA

Jmeniny našeho kostela oslavíme v sobotu 8. prosince 2018 mimořádnou mší svatou v 10:00. Při které bude zpívat náš chrámový sbor a otec Zdeněk Králík bude děkovat za 25 let své kněžské služby.

SVATÝ MIKULÁŠ NA KŘENOVÉ

Svatý Mikuláš navštíví naši farnost ve čtvrtek 6. prosince 2018. Přijde na mimořádnou mši svatou v 16:30. Děti se mohou těšit na rozhovor s ním, hry, scénku, čaj, buchtu a budou od něho také obdarovány. Setkání s ním začneme v kostele a budeme pokračovat na faře.

MŠE SVATÁ ZA MISIE A MISIJNÍ DOBROVOLNÍKY

V rámci přípravy na mimořádný misijní měsíc probíhá v našem kostele jednou za měsíc mše svatá. Myslíme při ní nejen na misijní dobrovolníky, ale i sami si osvojujeme misijní poslání, které jsme všichni dostali ve svátosti křtu. Prosincovým tématem bude "Každý člověk je Božím darem" a bude ve středu 12. prosince 2018 v 18:30.

ČTEME STAROZÁKONNÍ KNIHU ESTER

V návaznosti na projekt "Vezmi a čti celou Bibli" se snažíme číst Bibli ještě jednou a věnovat každé knize několik setkání, při kterých se dělíme s ostatními o dojmy, objevy a zkušenosti s právě čteným textem. Nechybí ani odborný výklad. Poslední setkání nad knihou Ester bude ve středu 12. prosince 2018 po mši svaté večer cca v 19:15 na faře.

RORÁTY SE SNÍDANÍ NA FAŘE

V úterý 4. prosince a 11. prosince 2018 budou v kostele v 6:00 roráty s následnou snídaní na faře. Roráty hned po ránu jsou skvělým začátkem dne, tak to zkusme jednou za advent si trochu přivstat.

VEČERNÍ RORÁTY

Srdečně Vás zveme na večerní roráty neboli mši sv. jen při svíčkách v úterý 18. prosince 2018 v 18:30 v našem kostele s adventním impulzem a po ní posezení u teplého nápoje na faře.

ZPOVÍDÁNÍ PŘED VÁNOČNÍMI SVÁTKY

Příležitost ke slavení svátosti smíření bude v předvánočním týdnu od úterý 19. prosince do soboty 22. prosince 2018 ráno od 5:30 do 6:00 hod a večer od 17:30 do 20:00 hod. V neděli 23. prosince ráno od 7:30 do 12:00 hod. a večer od 17:00 do 19:30.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

V neděli 16. prosince 2018 na mši sv. pro rodiny s dětmi v 9:30 přinesou skauti do našeho kostela Betlémské světlo. Nabízejí také roznos domů lidem, kteří si ho nemohou donést sami, na Štědrý den dopoledne (pondělí 24. prosince). Zájemci se mohou přihlásit na e-mail martin-sychra@skaut.cz nebo napsat svou adresu na lísteček vzadu v kostele (k dispozici od 2. neděle adventní), popř. v sakristii.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

V sobotu 5. ledna 2019 se můžete těšit na návštěvu tříkrálových koledníků ve Vašich domácnostech. S organizací pomohou také skauti z naší farnosti – pokud se chcete připojit a také chodit jako tříkráloví koledníci, ozvěte se na Ondrovi Sychrovi na e-mail sychra.ondrej@gmail.com.

105. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA

V pátek 18. ledna 2019 budeme večer v 18:30 slavit 105. narozeniny našeho kostela.

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY NA KŘENOVÉ

24. 12. 2018	**půlnoční bohoslužba** 15:00 půlnoční mše sv. pro děti 22:00 půlnoční mše sv. s chrámovým sborem
25. 12. 2018	**slavnost Narození Páně** 8:00, 9:30 (s chrámovým sborem), 11:00, 18:30 14:20 v kapli sv. Kříže (psychiatrická nemocnice)
26. 12.2018	**svátek sv. Štěpána** 8:00, 9:30, 11:00, 18:30 (s žehnáním ostatky sv. Štěpána)
30. 12. 2018	**svátek Svaté rodiny** 8:00, 9:30, 11:00, 18:30 (s možností obnovy manželských slibů)
31. 12. 2018	**mše svatá na poděkování** 16:00
1. 1. 2019	**slavnost Matky Boží Panny Marie** 8:00, 9:30, 11:00, 18:30
6. 1. 2019	**slavnost Zjevení Páně** 8:00, 9:30 (s katechezí pro děti), 11:00, 18:30
13. 1. 2019	**svátek Křtu Páně** 8:00, 9:30 (s katechezí pro děti), 11:00, 18:30

MŠE SVATÉ

Neděle:	8:00, 9:30 (s katechezí pro děti), 11:00, 18:30
Všední dny:	6:00, 18:30 (v pondělí večer mše svatá není)
Sobota:	18:30 (s nedělní platností)
	14:20 v kapli sv. Kříže v psychiatrické nemocnici v Brně-Černovicích (s nedělní platností)

ZPOVÍDÁNÍ V NAŠÍ FARNOSTI

Příležitost ke svátosti smíření je půl hodiny před každou mší svatou. Před prvním pátek se zpovídá také ve čtvrtek 17:30 - 19:00 a na první pátek ráno 8:00 - 10:00 a večer 17:30 – 20:00 nebo kdykoliv na požádání na faře.

ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI V NAŠÍ FARNOSTI

Příležitost k soukromé adoraci je vždy na první pátek ráno od 8:00 do 10:00 a po večerní mši sv. přibližně od 19:00 do 20:00.

ZAPISOVÁNÍ ÚMYSLŮ NA MŠE SVATÉ

Pokud máte nějaký úmysl, na který byste chtěli dát sloužit mši svatou, můžete si ho přijít nechat zapsat do sakristie po každé mši svaté.

ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

Úklid kostela je plánovaný na pátky 14. 12. 2018 a 18. 1. 2019 po mši svaté večer v 19:15. Budeme vděční za další posily. Bližší informace u paní Hany Holubové, tel. 732 881 461.

NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH

Okolo každého prvního pátku v měsíci nabízíme návštěvu kněze s příležitostí ke sv. smíření a ke sv. přijímání. O nedělích Vás rádi navštíví naši akolyté. Přihlásit se můžete v sakristii, na faře nebo telefonicky 543 249 933, případně 739 521 857.

o. Petr Polívka

Zpravodaj vydává Římskokatolická farnost u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně, Křenová 21a, Brno, 602 00. Farní kancelář je otevřena vždy v úterý 9:00–12:00 a v pátek 15:30–18:00. Kontakt: o. Petr Polívka, tel.: 543 249 933 nebo 739 521 857, info@farnostkrenova.cz; www.farnostkrenova.cz. Redakční rada: o. Petr Polívka, Miloslav Trmač, Marie Sychrová, Martin Sychra, Marek Schwarz. Uzávěrka příštího čísla bude 31. ledna 2019. Příspěvky posílejte na adresu: zpravodaj.krenova@gmail.com. Redakce si vyhrazuje právo redakčních úprav.